

האשה שהיא עושה פרק תשיעי נדה מא.

מסורת הש"ס

(א) בנסדקר המשנה גרים א"ר
 (יודא) (ב) בנסדקר המשנה
 (ג) בנסדקר המשנה
 (ד) בנסדקר המשנה
 (ה) בנסדקר המשנה
 (ו) בנסדקר המשנה
 (ז) בנסדקר המשנה
 (ח) בנסדקר המשנה
 (ט) בנסדקר המשנה
 (י) בנסדקר המשנה
 (יא) בנסדקר המשנה
 (יב) בנסדקר המשנה
 (יג) בנסדקר המשנה
 (יד) בנסדקר המשנה
 (טו) בנסדקר המשנה
 (טז) בנסדקר המשנה
 (יז) בנסדקר המשנה
 (יח) בנסדקר המשנה
 (יט) בנסדקר המשנה
 (כ) בנסדקר המשנה
 (כא) בנסדקר המשנה
 (כב) בנסדקר המשנה
 (כג) בנסדקר המשנה
 (כד) בנסדקר המשנה
 (כה) בנסדקר המשנה
 (כו) בנסדקר המשנה
 (כז) בנסדקר המשנה
 (כח) בנסדקר המשנה
 (כט) בנסדקר המשנה
 (ל) בנסדקר המשנה

נורה אור השל

וְהָיָה אִשְׁרֵי הַשָּׁמַיִם יִשְׁמְעוּ אֶת כָּל פִּגְמֵי
 וְהָאֲנָשִׁים אֲשֶׁר הָקָה בְּיָד
 הַלְלוּהוּ וְהָאֲנָשִׁים עֲשֹׂה
 הַמְּלָכִים וְרוּא אֶת מַגֵּי עֵשָׂא
 מֶלֶךְ יִשְׂרָאֵל אֶתוּ מֵלֶא
 שִׁשְׁמַעְאֵל בֶּן
 חֲלִילִים: 1. וְיִאֲמַר יְיָ אֱלֹהֵי
 אֱלֹהֵי אֶתוּ בִּן דָּוִד נִתְּנִי
 אֶתוּ וְאֶת כָּל עַמּוֹ וְאֶת
 אֶרֶצוֹ וְיִשְׁתַּחֲוֶה לְכֹאֲמֵר
 עֲשִׂית לְעֹשֵׂי מֶלֶךְ הָאֲמִי
 אֲשֶׁר יוֹשֵׁב בְּחִשְׁבוֹן:
 מְדַבֵּר כֹּה לֵאמֹר
 3. וְהָבָא תְּפִלָּתוֹ וְיִגְדֵּל
 לְאֶרְצָם הַמְּבִיר וְהָאֲנָשִׁים
 בְּאֵלֵי: וְהָאֲנָשִׁים הָאֲמִי
 אֲשֶׁל וְאֶת עַרְזוֹ וְהֵם בְּעֵלֵי
 בְּרִית אֲבָרָם:
 בְּרִאשִׁית י' י'

בראשית יד יג

הגהות הב"ח

(ח) רש"י ד"ה אצל טו' דרך עליה שכן: (ט) ד"ה מתשונתו וכו' שהוצרך:

הגהות מהר"י

לנדא

א | תוס' ד"ה מעביר וכו'
אע"פ שניכר אלמא בקפידא
תלי' מילתא. עי' בצבורות דף
כה ע"ב:

מוסף רש"י

לעולם הוא בטומאתו.
לעולם הוא בחזקת טומאה,
לעולם הוא הקרב הקרב שנאכל
בזהרה, ק"ל על פי שנגדל על
ההשדה בטומאתו הוא (ובכורות
ה'). עד שגמרינו לסלע.
דודאי מנאותו קלע וטמא לא
ונעשה קרב עד שיהיה או
התורה. עד שיהיה קרב
קשה שלא יהיה עבודה (שם)
שלא זה ממקומה לעולם,
ואם לא מלא מולין ואומרים
בא עורר ונטעם לא כעבר
ונטעם (סוטים י').

תום' הרא"ש

ירשא במשולבות. ירש
שאינן כחול רישא
אלא במשולבות גרידא.
ויש לפרש סיפא במשולב
ומכוננו' כל אחת (מקוה)
במקומה ולא דקוה ו
את הו"ו פ' סיפא
דמשלחי שלחופי פ'
שמפרדיהו ז' מזו: **מקום**
שומאה גזוב **מקום** טהרה
לה. פירוש **מקום** הטומאה
היתה הקרקע חפור וכנס
ב' תלחות המים ותגב
הסדין ובמקום טהרה שלא
חפור שם הקרקע היא קשה

לראות ושמיהן טמאות דמכל מקום דם מצינייהו
מתני' חינוה. קרי להך ללדך דרך עליית המטה.
 ובגמרא מפרש מאי שנה הכא דמפלוג בין
 חתם הפנימית לנמלא חתם חיצוני וברישא חתם חתם חתם

[illegible][illegible]

לקרקע חלקה שלא נזרעה מעולם:
מקום הטומאה לה. שנכלעו שם מים
של סדין ממוך שהיה העפר רך:
(ו) וחנן בן קרת. אמר לו לגדליה שמעתי
שכבש פישמעל בן נתניהו להרנן (ירמיה
(מ): ביד גדליה. משמע שע"י גדליה
נזהרגו: מיהש ליה מיבעי. ושמה
ההרגתם ואסור להזיל אתכם: בני
האחיה. שבה משמחואי ועואל שני
מלנאכים שירדו בדור אנוש: משפוצו
של אוהו דיק. (י) הורנן הקב"ה
להשיב שלא ירח ממנו: עוג פט
מן המבול. שרם לא"י כדאמרין
בבבליק: שאבד בו רחם. כגון שנכנס
במים או גלגל בדם בהמה ואין נודע
מקום הגדות וקי"ל בפתמי' (ע"פ) אין דם
הגדות טהור בלא שפעה סממנין:
ומעביר [עליון] ו' סממנין. על הגב:
ומצטלו. ושם והאי דנקט הך ברייתא
הא לא מוסר לארי לעלי גבליס צייתא
בזהם טומאה ואין ידוע מקומה:
בדקו

טהרה יבש מקום טומאה לח ובדקו ומצאו בור
בין נתניה חללים דכתיב יוהבדור אשר השליך שם
וכי גדליה הרגן והלא ישמעאל הרגן אלא מתוך שה
הכתוב כאילו הרגן אמר רבא האי לישנא בישא א
גלילא דנפק עלייהו קלא דקטול נפשא אתו לקמיה
דנעביד אי לא אטמרינכו חזו יתייכו אטמרינכו הא
מיחש ליה מבעי זילו אתון טמרו פשייכו ^דיאימר ה
מר סיחון ועוג בני אחיה בר שמוחאי הוו מאי ש
א"ר יוחנן אר"ש בן יוחי מתשובתו של אותו צדיק א
אברהם אבינו שנאמר ^בויבא הפליט ויגד לאברהם ה
רבנן ובגד שאבד בו כתם מעביר עליו שבע

[illegible]

(א) חסר כאן וצ"ל מכלל דבמרי

אמר רבי אמי (י' ירש'א) במשואבות. פ"ה רישא דלח מפליג איירי במשולות ותפוחות זו לזו ולהכי איכא לספוקי בכולהו וזהרבה ספרים לא גרסינן רישא ואומר הר"י דיש לפרש דסיפא איירי במשולות כלומר מכוונות כל אחת במקומה ולא להו תפוחות ומעורבות זו בזו וצפירוס ר"ח כבוד

למשלחי שלחוי שמתפרדות זו מזו:
מקום טהרה א"ת. אקדיניס קאי
לדמון שהיה הקרקע
קשה לא צלע מים שבהסדינין ומקום
הטומאה היה וזאת ספריס דגרסין
איכא מקום טומאה לה ולקרקע
קאי שהיה לה מחמת הסדינין שבלע
לפי שהיה רך ומיחוץ וכו"ג בדק
רבי יוחנן בן זכאי כשקץ תורמוסי
תרומה צנודל דרבי שמעון בן
יוחי במסכת שבת (דף טז. עב.)
אטמרינכו הוא אמור בבבלי
האי אישנא בישא

וַיִּבְדְּקוּ אֶחָת מֵהֶם
וּשְׁנַיִם טַמְאִים שְׁנַיִם
וּשְׁלִישִׁי טַמָּא שְׁלֹשֶׁת
אִים דְּבָרֵי ר"מ שר"מ
וְאֵל בַּחֲזָקָת טוֹמָא
דְּרַב שִׁיּוּדַע לָךְ טוֹמָא
יָמִים יְבוּדָק עַד שְׁמַנְיַע
מֵאֵי שְׁנָא רִישָׁא דְלֵא
דְקַמְפְּלִיג אָמַר רַבִּי
הָ אַחַת [וְכוּ]: לְמָה
הָ הֵבִי קָאָמַר לְהוּ ר'
דְּלֵא פְּלִיגִיתוּ וּמ"ש
שְׁלֹמָא הָתָם אִימָא
הָאֵי דָם מְהִיבָא אַתָּא
שְׁקַמָּה שֶׁל כֹּפֶר סָבָא
אֵתָּה וּבִדְקוּ וְלֹא מִצָּאוּ
קִרְתּוֹ וְנִמְצָא גִּלְגֻּלֹת
יִקְרוּ אֲמָרוּ לוֹ מִשֶּׁם
צָרְכוֹ תִּנְיָא א"ר יוֹסִי
חִיָּין שְׁהִיּוּ מַחֲזִיקִין בָּהּ
נִיעֵו לִקְרַקַע שְׁהִיתָה
וְאֹו לִימִים נִכְנָסוּ בָּהּ
וְנִתְּנוּ בִקְרִדּוּמֹותֶיהֶן
עֲצָמוֹת אֲמָרוּ לוֹ
זֶה בִּסְלַע בֵּית חוֹרוֹן
וְלֹא יָכֻל חֲכָמִים
רֹאבֵה וְהִיָּה שֶׁם זָקֵן
וְיָנֵס יָנֵס אֲמַר לָהּ

ואו לו סדינים ושראן במים ופרסן עליהם מקום
ל מלא עצמות תנא הוא הכור שמיא ישמעאל
ומעאל את כל פגרי אנשים אשר הכה ביד גדליה
לו לחוש לעצת יוחנן בן קרח ולא חש מעלה עליו
ו' דלקבולי לא מבעי^ט מיחש ליה מבעי הנהו בני
דבני טרפון אמרו ליה לטמרינן מר אמר להו היכי
זה רבנן האי לישנא בישא אע"ג דלקבולי לא מבעי
אל משה אל תירא מכדי סיחון ועוג אחי הוו דאמר
מעוג דקמסתפי ומאי שנא מסיחון דלא קמסתפי
ה יודע מה היה בלבו אמר שמא תעמוד לו זכות של
די ואמר רבי יוחנן זה עוג שפלט מדור המבול תנו
סממנין ומבטלו רבי שמעון בן אלעזר אומר
בודקו

[illegible]

רבינו צפי' למס' כלאים פ"ט מ"ה ע"ש.

עין משפט
נר מצוה

בז א ב מיי פ"ט מהל'
 חסורי צאה הל' לד
 (וגורס תחת ח' מהל' ועי'
 צמ"מ וצמ"מ) סמג לאחז קיא
 טוש"ע יו"ד ס' קל סעי' ג:
 י"ג ג ד מיי פ"ט מהל'
 טומאת מת הל' י:

י"ח ה' מ"י פ"ט מהל' איסורי
ביאה הל' לב לד וע' מ"מ
סמג שם טוש"ע יו"ד ס' ק"ג
סעיף ג:
י"ח ו' מ"י פ"ד מהל' משכב
ומושב הל"ב סמג לאוין
ק"א:

מ' הרא"ש (המשך)

היכריו ורומצו ואם ירדו
לכל עמם מארצן וממכתמם
ופל מלחם מה חבדו. ויבן
לר' מאיר דאמרי לעיל כל
כר שראו חקוקה טומאה
לעולם חלה חקוקה מומתת
על העולה הטומאה א"ל
מה שתרעד בדיקה זו וי"ל
תחת שאני דהא"י דם מחיבא
אתי א"ל מה אני שם אבל
התם חסרין תנכסו ויבן
אחיתעא דהא"י דר' מאיר לר'
ליה אתא שם טעמא כי שומא
מה אתא ליהודי בדבריקה מני
דאפשי ליהודי שנפל הכתוב
אז שנתכנס ואיתי זכוריה:
דמין ביה. ודוקא קרי
דסמין עבר אבל דר' דקדשיש
אינו כ"ל תימה. למה לא
בכ"ל. דכא"ס. ויבן
ביטל דבר מוטע שנותר
בן וראו מקומן כיכל
הבגד דבר אשורין שכל
תמורה דבגד בכור ששול
זו שארנו בגד ששול
א"ל לאו דעבר מיהה ענין
צ"פאש דאשור צורת ששול
כמה ששול דאשור א"ל שכל
וי"ל לא שייך ששול בגד
אשור (שנתערב) אלא
אשוריתכבש אשורין כאן
ז"ס אורך הבגד אלף אמה
ויש בן חלו שכל
מגד אחד חלו ששול
הבגד ענין. ופשוט.
דבקען תנתע ששול כש
חלב כמו בשאר אשורין
א"ע"א היתר היתר
ז"ל שייך בן ששול כיוון
ש"ע תערובת זה נאסר
שהם חדרו בדיקה
אשרה חרדו ולא מקריב
חלב כל תנתע טעם:
א"ל עשור מדרת לחמוד.
ודוקא שבא בן חק
הדיששן שם חק חתיכה
ממנו תערובת הבגדו אז
שנמא אבל דראי כלאיס

כפי' בחרו סלאים מרדכי
החמור ותכריכי המט אֵין
כל משום כלאים ודוקא
לישב עליו אבל בהעלליה
אסור כדננו על אף עיניה
על כתפו אפי' להניח משהם
את הזבל ושטמא משום
להציעו אינו אסור אלא
מדרבנן כדמרינן בספ"ק
דביצה דאזי עילה עליך
אתה מותר להציע תחתיד
אבל אֵין אסור לעשות
כשם תיכיר עוליו משהם
ובמדרשת שהוא קשה וליכא
מיחש שיהא תיכיר עול
נימא אזי גזור ודינינו טעמא
נמי דתנן ההם הכריס
והכסותא אֵין בהן משום
כלאים ובלבד שלא יראה
במדרת בגדיהם. וכן נמי
במדרת עניניו.

במדרש (6) רכין הן כדמוכ
נן שלא יהא נוגע בשרו בהם
גזרינן שמא ילבשם לפי שהם
דאפי ציצית כמו כן רמין
ק' שעשאה לכבודו שפטורה
דאפי כה"ג אי אליבש
בציצית כין שאינו נהנה דל
שהיה ציץ חשובה וקדשה
מצות להכי איכא לזנוע
דנושאי ממטה יש להם
מלבישין אותו כשמישין
מההיא דברכות ד"ל ר'